

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 461. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708760327392.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Forskrevet

↑

☒ Hun syntes halvt at være bange for Ulf - hvem hun efter eget Sigende aldrig talte med om disse Ting, saa lidt som han selv røbede Lyst til Fortrolighed. Han nævnede sjældent eller aldrig Ediths Navn - bøjede kunstigt af, eller blev endog forbitret, naar Talen faldt i den Retning. Madam Ravn kunde ikke rime hans Godhjærtethed og Hensynsfuldhed sammen med den Haardhed og Vildhed, der »paa hans slemme Aftner« stod ud af hans Ord og løjerlige snirklede Hentydninger. Hun vidste, at han havde været gift, og hun tænkte sig, at han stadig kom tilbage til Erindringen om en ulykkelig Tid, hvor han rimeligvis selv havde meget at sone og fortryde. At Ulf eller Gerhard skulde have kendt noget nærmere til Edith i Hovedstaden, bortset fra, at de maaske havde sét hende »paa sin Komædie«, det forudsatte Madam Ravn ikke. Hun havde kun én Gang, i sin Ungdom, været i den »store« By; og da hun senere havde læst eller hørt om, hvor meget den havde udvidet sig og hvor mange Mennesker der nu boede i den, saa forestillede hun sig dens Proportioner som saa uhyre, at det ene Menneske vel maatte være vildt fremmed for det andet. Gerhard lod hende blive i Troen. Paa dette Punkt - Edith - var Madam Ravn nærmest en lukket Bog. I »Visdommens Bog« stod intet om dette Kapitel - saa lod Gerhard og Madam Ravn som efter en stiltiende Overenskomst Kapitlet fare, skøndt det kostede Gerhard Overvindelse, ikke at fritte. Ganske forbigaaende havde Madam Ravn berørt, at Edith ikke havde været hjemme i en Række Aar; hun skrev kun, naar hun sendte Penge, og da meget kort; hun havde det godt, hvor hun var. Og Madam Ravn sukkede.... med noget af Almuekonens Befrielse i Sukket: naar man kan sende Penge hjem, og aldrig beklager sig, saa har man det godt!

☒ Ja ja, henkastede Madam Ravn, hun er en god Pige, et godt Barn, Edith; men egenraadig som hele vor Slægt, hun vil, hvad hun vil, og lader sig hverken sige eller skræmme.... maaske faar 462 hun ogsaa engang en Mand, naar hun ikke venter for længe! For de Damer ved Komædien, de bliver jo ogsaa gift, ikkesandt?

☒ Jo! svarede Gerhard smilende - bed sig saa i Læben og kunde ikke afholde sig fra at spørge: men har Edith ikke engang været lige ved at skulle giftes her? -

☒ Tys! sagde Madam Ravn og vendte de tilslørede Øjne ligesom lyttende mod Stuen, hvor Hr. Svanning nyligt havde siddet: Han er nu en Stakkel, er han, og har selv forskyldt det, og - intet Ondt skal siges paa ham - aldenstund vi ikke har givet os selv vor Natur.... og Matthias og jeg tog vel Pigebarnet for haardt dengang, skøndt vi mente det bedste men bare ikke forstod hende, som jeg senere har tænkt over og nu forstaar. Ja med *ham* var det dog næppe gaaet.... og vor ældste Datter, som vi foreslog ham, vilde han ikke vide af at sige - og hun blev da gift i Jylland og sidder jo lidt smaat i det, men med en stræbsom Mand, en pæn Mand, og sine to Børn. Ja ja, det bliver hverken altid som det skal være - men sjældent bliver det heller saa galt, som det synes; og naar vi rækker saa vidt, at vi dør, saa er det maaske det bedste, vi kan komme til. Men tal blot ikke til Svanning derom - for han kan blive saa gal, saa gal..... aa de Mandfolk, som aldrig kan lære at styre sig - hvor mange Hug og Paamindelser de saa faar! Det skulde de lære af os Fruentimmer - for vi maa gaa og bære og bære og tie stille - hvad ondt og godt vi saa tænker.... tys!